



PREDICĂ
LA
ÎNVIEREA DOMNULUI

*Hristos a înviat din morți, fiind începătură
(a învierii) celor adormiți (I Cor. 15, 20)*

Hristos a înviat!

Iubiți credincioși,

Astăzi prăznuim praznicul praznicelor și sărbătoarea sărbătorilor. Astăzi este bucurie și veselie duhovnicească pretutindeni în lumea creștină. Astăzi Domnul și Dumnezeu și Mântuitorul nostru Iisus Hristos a luminat toate prin învierea Sa. „Cerul și pământul după cuviință să se veselească”, căci lumina Învierii Domnului a umplut de lumină cerul și pământul și iadul și pe toți cei ținuți în legăturile morții și ale iadului, care cu nădejdea învierii au murit, la veșnică lumină și veselie i-a adus prin coborârea Mântuitorului în iad. Astăzi Hristos, viața noastră, a pus temelie nouă neamului omenesc prin învierea Sa și a încununat toate minunile preaslăvite făcute de El pe pământ.

Astăzi este ziua Învierii Domnului, biruința împăcării, surparea războiului, stricarea morții și înfrângerea diavolului. Astăzi după dreptate ni se cade să repetăm cuvintele proorocului Osea: *Unde-ți este, moarte, biruința ta? Unde-ți este, moarte, boldul tău?* (Osea 13, 14; I Corinteni 15, 55). Astăzi ușile de aramă le-a zdrobit Stăpânul Iisus Hristos și pe`însăși numirea morții a schimbat-o, căci nu se mai numește moarte, ci somn. Mai înainte de venirea lui Hristos și de iconomia Crucii, însuși numele morții era

foarte înfricoșat. Că omul cel dintâi, după ce a fost creat de Dumnezeu, cu moarte a fost amenințat: *Din pomul cunoașterii binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit* (Facere 2, 17).

Și proorocul David zice prin Duhul Sfânt: *Moartea păcătoșilor este cumplită* (Psalm 33, 20). Dar nu numai moarte se numea despărțirea sufletului de trup, ci și iad. Ascultă și pe patriarhul Iacob, zicând: *Veți pogori bătrânețele mele în iad* (Facere 42, 38). Iar proorocul David zice: *Dumnezeu va izbăvi sufletul meu din mâna iadului* (Psalm 48, 16).

Dar după ce Hristos Dumnezeul nostru S-a adus jertfă pe cruce pentru noi și a înviat din morți, a transformat moartea în somn, ca un iubitor de oameni. Căci în loc de moarte, adormire și somn se zice mutarea noastră din cele de aici. Ascultă pe însuși Mântuitorul, zicând: *Lazăr, prietenul nostru, a adormit și merg să-l trezesc* (Ioan 11, 11). Căci precum ne este nouă ușor a scula pe cel ce doarme, așa și Stăpânul nostru Cel de obște poate învia pe cei morți. Însă de vreme ce cuvântul zis de Domnul era nou și străin și ucenicii nu l-au înțeles, mai arătat le-a zis: *Lazăr a murit!* (Ioan 11, 14).

Încă și marele Apostol Pavel, dascălul lumii, scriind tesalonicenilor, zice: *Despre cei ce au adormit, nu voim să fiți în neștiință, ca să nu vă întristați ca ceilalți care nu au nădejde. Că de credem că Iisus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu, pe cei adormiți întru Iisus, îi va aduce împreună cu El. Noi cei vii, care vom fi rămas până la venirea Domnului, nu vom lua înaintea celor adormiți* (I Tesaloniceni 4, 13-15).

Ați văzut, fraților, că pretutindenea moartea se numește adormire și somn? Ați văzut cât de strălucită este biruința Învierii lui Hristos? Prin Învierea Domnului nenumărate bunătăți ni s-au dat. Prin înviere amăgirea diavolilor s-a pierdut. Prin înviere biruim moartea. Prin înviere trecem cu vederea viața cea de acum. Prin înviere către răsplata cea veșnică ne sânguim. Prin înviere, cu trup fiind înfășurați, de cei fără trup ne apropiem dacă vom voi.

Astăzi biruințele cele strălucite ale noastre s-au făcut. Astăzi Hristos Domnul a biruit moartea și pe tiranul diavol l-a surpat, iar nouă cale către mântuire prin înviere ne-a dăruit. Deci toți să ne bucurăm, să săltăm și să ne veselim că Mântuitorul a biruit moartea și iadul și pentru mântuirea noastră pe toate le-a lucrat.

*Iubiți credincioși,*

În cele ce urmează dorim să arătăm pe scurt cu ce fel de trup vor învia sfinții și dreptii lui Dumnezeu, precum și păcătoșii, în ziua învierii cea de obște de la sfârșitul lumii. Despre acestea vorbind, aducem în mijloc cuvântul Sfintei Scripturi, care arată că patru vor fi însușirile și darurile sfinților și ale dreptilor la învierea cea de apoi. Acest adevăr îl arată prealuminat marele Apostol Pavel, care zice: *Se seamănă trupul întru stricăciune, înviază întru nestricăciune*. Iată darul nestricăciunii! *Se seamănă întru necinste, înviază întru slavă*. Iată darul strălucirii! Despre acest dar al strălucirii, și Domnul a zis: *Atunci dreptii vor străluci ca soarele întru împărăția Tatălui lor* (Matei 13, 43). *Se seamănă întru slăbiciune, înviază întru putere*. Iată darul puterii! *Se seamănă trup firesc, înviază trup duhovnicesc*. Iată darul subțirătății! Cei înviați vor avea trupuri ușoare, duhovnicești, nestricăcioase, adică nemuritoare, asemenea îngerilor (I Corinteni 15, 42-44).

Dar fiindcă am amintit și de trupurile păcătoșilor din vremea învierii, să știți că mare deosebire vor avea trupurile celor răi de ale sfinților și dreptilor în ziua judecății de apoi. Trupurile păcătoșilor vor arăta starea cumplită în care au trăit pe pământ și înfricoșatele pedepse ce îi așteaptă, când le va zice Domnul: *Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui* (Matei 25, 41).

Și vor fi trupurile acestora înfricoșate la vedere și pline de spaimă. În locul strălucirii se vor îmbrăca cu adânc de întuneric, care va semăna cu întunericul cel din afară al iadului. Și după cum strălucirea fericitilor va fi însoțită de frumusețe preaminunată, tot așa, trupurile păcătoșilor vor avea mare spaimă și urâciune. Și măcar că vor avea nestricăciune ca și dreptii, această nestricăciune o vor avea pentru a se chinui veșnic în iad și niciodată a se mistui.

Însă, dacă dorim să avem fericire veșnică la învierea de apoi, să nu fim fără de grijă, ci cu frică și cutremur să slujim Preabunului nostru Dumnezeu până la ultima noastră suflare. Chiar dacă cineva ar fi împodobit cu toate faptele bune, nu poate fi fără grijă în veacul de acum. Mântuitorul ne spune că: *Cine va răbda până la sfârșit,*

acela se va mântui (Matei 10, 22). Să luăm pildă de la corăbierii care vin cu corăbiile pline de multe bogății și bunătăți. Ei priveghează pururea, chiar când ajung la liman sunt cu mare grijă ca nu cumva să se lovească cu corabia de vreo stâncă și să li se întâmple primejdie și pagubă mare.

Auziți ce zice dumnezeiescul părinte Ioan Gură de Aur în această privință: „Să nu fim nepăsători și nerecunoscători față de binefacerile care le-am luat prin Învierea Domnului. Nici să zicem: iată, Postul Mare a trecut, de acum putem să fim fără de grijă. Căci acum, mai mult decât înainte, trebuie să avem mare grijă pentru suflet ca nu cumva trupul întărindu-se, pe suflet să-l facă mai neputincios. Ca nu purtând grijă pentru rob, de stăpân să ne lenevim. Căci nevoița noastră duhovnicească este pentru toată viața”.

Iubiți credincioși,

Zice Sfântul Apostol Pavel: *Oricine se luptă, se înfrânează de la toate* (I Corinteni 9, 25). Iar Sfântul Ioan Gură de Aur zice: „Am lepădat povara postului, dar n-am lepădat și rodul postului. Căci este cu neputință și osteneala postului a o lepăda și rodul postului a-l secera. A trecut osteneala nevoițelor, dar să nu treacă râvna faptelor bune. S-a dus postul, dar să rămână evlavia. A trecut postul cel trupesc, dar n-a trecut și postul cel duhovnicesc, care este mai bun decât acela, iar acela pentru acesta s-a făcut”.

Prin postul duhovnicesc înțelegem lucrarea faptelor bune, pe care suntem datori să le facem toți cei ce suntem botezați în numele Preasfintei Treimi și credem în Hristos Cel înviat din morți. În fruntea faptelor bune care ne ajută cel mai mult la mântuirea sufletului este iubirea creștină. Fără iubire, fără iertare și milostenie nu este mântuire, nu sunt Paști, nici bucurie în suflet, nici înviere din moartea păcatelor, nici pace în inimile noastre.

Iată o istorioară adevărată despre doi creștini certați unul cu altul, care s-au împăcat în noaptea de Înviere.

Doi oameni, buni prieteni creștini, au ajuns, din lucrarea diavolului, la o ceartă de la niște lucruri de nimic. Unul, din fire mai iute, l-a înjurat și l-a insultat greu pe celălalt cu prilejul unei întâlniri. Și astfel s-a așternut între ei o mare dușmănie. Deși cel

ocărât și batjocorit dorea să-l dea în judecată pe cel ce l-a nedreptățit și l-a înjurat, mai ales că la acest lucru îl îndemneau mulți, el totuși n-a făcut aceasta și dorea din toată inima să restabilească pacea și prietenia cea mai dinainte. Dar celălalt nu voia cu nici un chip să-l înțeleagă, ci spre dușmănie îl pornea prin purtările și vorbele sale cele rele.

A început Postul Mare, se apropiau Sfintele Paști și între ei nici o schimbare nu se făcuse, măcar că mergeau amândoi în fiecare Duminică la Sfânta Biserică. În Sâmbăta Mare s-au spovedit amândoi, urmând să se împărtășească la Sfânta Liturghie, în noaptea Învierii. Preotul, care cunoștea bine ce se petrecea între ei, îl povățuia de multe ori pe cel ce întreținea starea de dușmănie ca să-și revizuiască gândurile și vorbele sale și să-și ceară iertare. Același îndemn și canon stăruitor de pocăință i-a dat și la spovedanie. Dar el, deși s-a făgăduit, n-a făcut aceasta. Spre miezul nopții, clopotele, cu sunetul lor duios, chemau poporul la Sfânta Înviere. Unul a pășit pragul bisericii cu adâncă mâhnire în inimă că nu este iertat de vecinul său. Al doilea a intrat în biserică cu frică pentru că nu și-a îndeplinit canonul, ci avea încă răutate și dușmănie, la care îl îndemna mereu blestematul diavol.

Slujba Învierii se desfășura înălțător în mireasma dumnezeiască ce plutea în Sfânta Biserică. Duios și convingător a început la strană cântarea: „Ziua Învierii și să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi, să iertăm toate pentru înviere și așa să strigăm: Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le”. Fiori puternici i-au zguduit sufletul și trupul, lacrimi fierbinți i se prelingeau pe obraz și rotea ochii în toate părțile ca să vadă pe vecinul său. Nu i-a fost greu să-l descopere.

Chiar în acel moment, acela se strecura prin mulțime către dânsul, i-a ieșit înainte și s-au îmbrățișat, zicând încet: „Hristos a înviat!”. După răspunsul plin de dragoste al vecinului: „Adevărat a înviat!”, a adăugat cu și mai multe lacrimi în ochi: „Iartă-mă, dragul meu, iartă-mă! Nu mă voi mai purta niciodată în felul cum m-am purtat cu tine. Sfânta Înviere a lucrat puternic asupra mea și m-a învățat că nu-i bine, nici evanghelic, nici creștinește, nu-i omenește ceea ce am făcut eu cu tine, în timp ce tu ai răbdut și

așteptat cu încredere acest ceas al împăcării”. Astfel satana s-a prăbușit, Hristos Domnul S-a preaslăvit prin lucrarea puternică a Învierii Sale, dușmănia s-a spulberat, pacea și dragostea s-au reasezat între ei la vremea convenită și cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste au primit Sfânta Împărtășanie. Domnul Cel pururea viu și prezent în Taina Sfintei Euharistii i-a binecuvântat și le-a întărit împăcarea, care n-a mai fost tulburată în timpul vieții lor, deși răutăciosul diavol căuta să-i tulbure din nou.

Cât de mult are de învățat fiecare din noi din acest exemplu zguduitor de reîntoarcere sinceră la Hristos a acestor două suflete și de retrăire adevărată în El, prin biruința puternică a Sfintei Învieri! Cât de mult ar trebui noi să ne revizuim gândurile, simțirile și purtările și să ne apropiem cu inima înfrântă și smerită, cu inima plină de credință și dragoste de Potirul Sfintei Împărtășanii, ca să-L primim pe Hristos Domnul nostru Cel pururea viu și gata oricând să se sălășluiască întru noi, precum spune așa de limpede în Sfânta Sa Evanghelie: *Cel ce mănâncă Trupul Meu și bea Sângele Meu, rămâne întru Mine și Eu întru el* (Ioan 6, 56).

Vrem noi să ne hotărâm pentru aceasta? Este spre folosul nostru, spre folosul vieții pământești și cerești. Pentru că numai uniți cu Domnul nostru Iisus Hristos vom putea înțelege mai bine și mai adânc adevăratul rost al vieții noastre pământești. Vom pași sigur biruitori pe drumul sfintei desăvârșiri morale și spre slăvile nesfârșitei viețuirii în cele cerești.

Iubiți credincioși,

Astăzi este Paștile Domnului. Astăzi Hristos, Viața noastră, a biruit moartea, iadul și pe diavolul. Astăzi ni s-au deschis porțile raiului și ale Împărăției Cerurilor. Astăzi îngerii se bucură împreună și preamăresc pe Dumnezeu.

Deci să lepădăm din casele și inimile noastre toată răutatea, toată întristarea și păcatul și să primim cu bucurie pe Hristos Cel înviat. Să ne închinăm Crucii pe care S-a răstignit Hristos. Să sărutăm mormântul din care a înviat Domnul. Să urmăm cu credință și nădejde pe Mântuitorul nostru, împreună cu Maica Domnului, cu Apostolii, cu toți sfinții, cu părinții și înaintașii noștri. Să ne